

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΥΡΙΑΜ ΜΥΡΖΑ

Η ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΝΤΕΣΑΡΜΕΤ, 35 ετών, μελαγχρινός, πολύ συμπαθής.

ΛΟΥΚΙΑ ΖΙΡΩ, 30 ετών, ξανθή, πολύ όμορφη.

(Σ' ένα κομμάτι σαλονάκι στο σπίτι του 'Αλέξιου, 'Η Λουκία ξαπλωμένη σε μια σαιζ-λόγκ ανοίγει έξωφρα τα μάτια της).

ΛΟΥΚΙΑ.— Πού βόισκομαι, Θεέ μου!...

Πώς βρέθηκα εδώ ;... Ποιός μ' έφερε εδώ πέρα ;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— 'Ηναζάστε, δεσποινίς ! Είστε εδώ στο σπίτι μου. Δέν έχετε να φορηθήτε τίποτε. Έγώ σας έφερα εδώ. Είχατε λιποθυμίες και άναγκάστηκα να σας φέρω στο σπίτι μου. 'Ο γιατρός πού σας είδε πρό όλίγου, είπε πως δέν έχετε άνάγκη παρά μόνο από όνομα.

ΛΟΥΚΙΑ.— 'Α, ναι, αρχίζω να θυμάμαι... 'Αχ, γιατί να με σώσετε ; Ποιός σας είπε να με σώσετε ;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Αυτό ήταν τό καθήκον μου, δεσποινίς. Δέν ήταν δυνατόν να κόμω διαφορετικά. Σας είδα πού περνούσατε από τό πάρκο και κατεβαίνατε σαν τρελλή στην άκρογιαλιά. Σας παρακολούθησα και τή στιγμή πού κάνατε τό σταυρό σας και είσαοτε έτοιμη να πέσετε στη θάλασσα, όμορφη, σάς άραξα, και λιποθυμισμένη καθώς είσαοτε σάς σήκωσα στην άγκαλιά μου και μ' ένα ταξί σας μετέφερα εδώ στο σπίτι μου, όπου σάς επαναλημβάνομαι.

Δέν έχετε να φορηθήτε τίποτε. Πέσατε πως είσατε στο σπίτι του άδελφού σας. Μπορείτε να μείνετε όσο θέλετε να ξεκουρασθήτε, να ήσυχάζεστε...

ΛΟΥΚΙΑ.— Να ξεκουραστώ ; Να ήσυχάσω ; 'Αν δέν είσαοτε έσείς αυτή τή στιγμή θα είχα ήσυχώσει για πάντα...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Δέν πρέπει να μιλάτε έτσι, δεσποινίς... Είστε πολύ νέα όζομη για να επιθυμήτε τήν αωνία άνάπαυσι.

ΛΟΥΚΙΑ.— 'Η καλή συμπεριφορά μου επιβάλλει να σάς ευχαριστήσω και να σάς πώ, ότι σάς είμαι εύγνωμον, γιατί μου σώσατε τήν ζωή. 'Αλλά δέν μπορώ, δέν μπορώ να σάς πώ, κύριε, και πως σας εύγνωμονώ. 'Απ' εναντίας, αισθάνομαι μεγάλη άγανάκτησι για τήν... καλοσύνη σας ! Ναι, άν ξέσατε πόσο είμαι δυστυχής, δέν θα με σώσατε, αλλά θα με σπρωχνατε και σεις ό ίδιος για να πέσω στη θάλασσα...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ποτέ δέν θα τό ξαναα αυτό, όσο δυστυχής κι' άν ήξερα πως είσατε.

ΛΟΥΚΙΑ.— Δέν μπορείτε να ξέρετε... Δέν ξέρετε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Δέν επιμένω να μάθω. Μά πού φαίνεται παράξενο μια τόσο χαριτωμένη νέα σάν και σάς να ζητάτε με τόσο πάθος τόν θάνατο. Γιατί ;... Δέν βιάζεται άσως, τίποτε στη ζωή όμοιο για σάς ;...

ΛΟΥΚΙΑ.— Τίποτα, τίποτα πια !

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Τίποτα πια ; Ποτέ τό ξέρετε ; Ποτέ να μην λέτε τίποτα πια, εποτέ πια ; Πρέπει να σκέπτεσθε—επιτρέψατέ μου να σάς τό πώ—από λογικά. Μη τή σβύνετε όλα έτσι με μια μονοκονδυλιά. Και μην απελπίσθε για πάντα. Μια παρομιά λέγει : 'Όποιος κι' άν είνε ή δυστυχία σου έξε τήν ύπομονη να ζήσης ως αήσιος.

ΛΟΥΚΙΑ.— Ως φαίνεται έσείς δέν θα πονέσατε ποτέ...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ποτέ τό ξέρετε, δεσποινίς ;

ΛΟΥΚΙΑ.— 'Αφού μιλάτε έτσι.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Δέν μιλούσα πάντα έτσι.

ΛΟΥΚΙΑ, (προσπαθεί να σηκωθή). Και τώρα πρέπει να φύγω πια αφού σας πώ εύχαριστώ, έστω και χωρίς να νοιώσω εύγνωμοσύνη.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— 'Οχι ! 'Οχι ! 'Ο γιατρός είπε ότι πρέπει να μείνετε άροζητη ώρα όζομα ξαπλωμένη. Έχετε ύποπτεσι άροζετα δυνατό κλονισμό. Και φαντάζεσθε πως θα σας άρρώσω να φύγετε έτσι μονάχη ;

ΛΟΥΚΙΑ.— Φοβίστατε μήπως ξαναάω στην άσρογιαλιά ;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Για κάμποσην ώρα θα είσατε όζομα εδώ αιχμάλωτός μου, και κατόπιν θα μου επιτρέψετε να σας πάω έγώ στο σπίτι σας. Θά σάς περιμένουν οι δικοί σας με άνησυχία ίσως.

ΛΟΥΚΙΑ.— 'Ω, δέν ήπάροχει κανείς πού ν' άνησυχή για μένα. Είμαι μόνη στον κόσμο...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Κι' έγώ είμαι μόνος στον κόσμο, αλλά δέν πάω να πνιγώ...

ΛΟΥΚΙΑ.— 'Αν ξέσατε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Σας είπα ότι δέν επιμένω να μάθω. 'Αλλά... σάς παρακαλώ... 'Ετσι σάν να είμαι άδελφός σας... Πέστε μου, δέν θα μπορούσα να σάς φανώ χρήσιμος σε κάτι ;... Μη δύστασάτε να μου τό πείτε. 'Η ζωή είνε τόσο δύσκολη σήμερα. 'Η βιοπάλη συντρίβει και τούς πιο δυνατούς άνδρες όζομα... Πόσο μάλλον μια νέα και μονάχη στον κόσμο γυναίκα...

ΛΟΥΚΙΑ.— Δέν έχω άνάγκη από χρήματα, κύριε. Εργάζομαι και τό με τήν εργασία μου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Δέν θέλω να σας προσβάλω. Συγχωρήσατέ με. Θέλω μόνον να σας σώσω. Γιατί καταλαβαίνω πως δέν σας έδωσα για πολύν καιρό, 'Οτι είσατε πάντα άποκασιμένη να ποιοθήτε...

ΛΟΥΚΙΑ.— 'Αχ, Θεέ μου!... Δέν ξέφω γιατί όσο περνάει ή ώρα, αισθάνομαι μια τριφυλιά και μια ταπεινιστή απέναντί σας. Φοβάμαι μήπως κ' έχετε πάρει για καμιά τυχροτύπια. Λοιπόν, πρέπει να ξέρετε... ότι... θέλω να πεθάνω, γιατί... γιατί... (ξερνάει σε άγκυρό μου).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Κλάψτε... Αυτό θα σάς κάνει καλό... Τά δάκρυα άνακουφίζουν πάντα.

ΛΟΥΚΙΑ.— Φαίνεται τόσο καλό ! Μου έμπνέετε έμπιστοσύνη. Λίγες ώρες πριν νομίζα πως όλοι οι άνθρωποι είνε κακοί. 'Εσείς με κάνατε να πιστέψω πάλι στην καλοσύνη, στην τιμιότητα. Είμαι όμορφή κι' έρημη από παιδί σχεδόν, κύριε... Εργάζομαι από μικρό κοριτσάκι... Έγώφρα πολλά...

ΛΟΥΚΙΑ.— 'Ερρετε να παίξω διαφορετικά. Τό είσατε πριν... 'Η ζωή είνε δύσκολη, πρό πάντων για μια νέα και μόνη γυναίκα... 'Υπόχρον πολλοί άνανδροι στον κόσμο πού ζητούν να εξμεταλλισθούν τή δύστυχία, τήν μοναξιά, τήν απειρία μιας έρημης νεάς. 'Αναγκάστηκα να φύγω από τρία γραφεία πού εργαζόμουν. Τώρα τελευταία είσα τήν τύχη να έχω τίμους άνθρώπους για προϊσταμένους. 'Αλλά στο ίδιο γραφείο εργαζόταν κι' 'Εξέλιος. Κι' έτσι, έγώ, ή τόσο περήφανη, έγώ... Θεέ μου!... Θεέ μου!... (κλαίει).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μην κλαίτε πια... Καταλαβαίνω... 'Αγαπήσατε πολύ κάποιον πού δέν ήταν άξιος τής αγάπης σας...

ΛΟΥΚΙΑ.— Ναι, ναι, άχ, πως τόν αγαπούσα ! Πώς σίπτερα σ' αυτόν ! 'Ηταν για μένα Θεός ! Τού έδωσα όλο τό όνομα τής ψυχής μου, πού τό φιλάγα κλεισμένη στο βάθος τής τούσον καρδιάς, χωρίς ν' άρρώσω ποτέ κανένα να τό μωρσίω. Κι' αυτός, αφού τό ρόφασε όλο, τήν πέταξε τήν ψυχή μου και τήν σύντρεψε έτσι όπως πετά κανείς και συντρίβει ένα φτωχό μικρό μπαζουλάκι πού τού πήρε λίγο-λίγο τό όνομα και δέν τό χραιάζεται πια...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Και τώρα ;

ΛΟΥΚΙΑ.— Και τώρα δέν ή-

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Σας είδα πού περνούσατε από τό πάρκο και κατεβαίνατε σαν τρελλή στην άκρογιαλιά...

